

Ἡ ἀγάπη εἶναι πάνω ἀπ' ὅλα

Ἦταν ἓνας ἀσκητής κι εἶχε δύο ὑποτακτικούς. Εἶχε, ὅμως, τήν ἀνησυχία ἄν προσδεύουν κι ἄν εἶναι ἔτοιμοι γιά τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Περίμενε ἓνα σημάδι γι' αὐτό ἀπ' τόν Θεό. Κάποια ἡμέρα θά γινόταν ἀγρυπνία σέ μιὰ ἐκκλησία πού ἀπεῖχε πολλές ὥρες μέ πορεία μέσ τήν ἔρημο. Ἔστειλε τούς ὑποτακτικούς του ἀπ' τό πρῶο, κι ὁ Γέροντας θά πήγαινε τ' ἀπόγευμα.

Οἱ ὑποτακτικοί εἶχαν προχωρήσει ἀρκετά, ὅταν ξαφνικά ἄκουσαν βογκητά. Ἦταν ἓνας ἄνθρωπος βαριά τραυματισμένος.

- Πάρτε με, σᾶς παρακαλῶ, τούς ἔλεγε, γιατί ἐδῶ εἶναι ἐρημιά, κανεῖς δέν περνάει, ποιός θά μπορέσει νά μέ βοηθήσει. Ἔσεῖς εἶστε δύο. Σηκῶστε με καί ὀδηγήστε με στό πρῶο χωριό.

- Δέν μποροῦμε! τοῦ εἶπαν. Βιαζόμαστε νά πᾶμε γιά τήν ἀγρυπνία.

- Πάρτε με, σᾶς παρακαλῶ! Ἄν μ' ἀφήσετε, θά πεθάνω, θά μέ φᾶνε τά θηρία.

- Δέν μποροῦμε! Τί νά κάνουμε, πρέπει νά πᾶμε στό καθήκον μας. Κι ἔφυγαν. Τ' ἀπόγευμα ξεκίνησε ὁ Γέροντας γιά τήν ἀγρυπνία. Πέρασε ἀπό τόν ἴδιο δρόμο. Ἐφθασε καί στό μέρος πού ἦταν ὁ τραυματισμένος. Τόν βλέπει, τόν πλησιάζει καί τοῦ λέει:

- Τί ἔπαθες, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ; Τί ἔχεις; Ἀπό πότε εἶσαι ἐδῶ; Δέ σέ εἶδε κανεῖς;

- Πέρασαν τό πρῶο δύο μοναχοί καί τούς παρακάλεσα νά μέ βοηθήσουν, ἀλλά βιαζόντουσαν νά πᾶνε στήν ἀγρυπνία.

- Θά σέ πάρω ἐγώ. Μήν ἀνησυχεῖς! Τοῦ λέει.

- Δέν μπορεῖς ἐσύ, εἶσαι γέροντας, δέν μπορεῖς νά μέ σηκώσεις, ἀδύνατον!

- Ὅχι, θά σέ πάρω! Δέν μπορῶ νά σ' ἀφήσω! Θά σκύψω καί σύ πιάσου ἀπό πάνω μου καί λίγο λίγο θά σέ πᾶω σέ κανένα κοντινό χωριό. Λίγο σήμερα, λίγο αὔριο, θά σέ φθάσω.

Καί τόν πῆρε μέ μεγάλη δυσκολία κι ἄρχισε νά βαδίζει μέ τό βάρος ἐκεῖνο μέσ στήν ἄμμο πάρα πολύ δύσκολα. Ὁ ἰδρώτας ἔτρεχε ποτάμι καί σκεπτόταν: «Ἔστω καί σέ τρεῖς μέρες θά φθάσω». Καθώς ὅμως προχωροῦσε ἄρχισε νά νιώθει τό φορτίο του πῶο ἐλαφρό, πῶο ἐλαφρό καί σέ κάποια στιγμή αἰσθάνθηκε σάν νά μήν κρατάει τίποτα. Τότε γυρίζει πίσω νά δεῖ τί συμβαίνει καί βλέπει μέ ἐκπληξη πάνω του ἓναν ἄγγελο πού τοῦ λέει: «Μ' ἔστειλε ὁ Θεός νά σέ πληροφορήσω ὅτι οἱ δύο ὑποτακτικοί σου δέν εἶναι ἄξιοι τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, γιατί δέν ἔχουν ἀγάπη.»

ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΤΕΥΧΟΣ 43

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

26 ΜΑΡΤΙΟΥ 2017

Πέντε τρόποι μετανοίας

Γέροντος Μουσή Αγιορείτου

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος πρακτικά μᾶς δείχνει πέντε δρόμους τῆς μετανοίας. Μᾶς λέγει:

Πρῶτος δρόμος μετανοίας εἶναι ν' αὐτοκαταδικάζεσαι γιά τίς ἁμαρτίες σου. Ὁ Κύριος ἐκτιμᾷ ἰδιαίτερα αὐτή σου τήν πράξη. Αὐτός πού μόνος του καταδίκασε τ' ἁμαρτήματά του πολὺ δύσκολα θά τὰ ἐπαναλάβει. Ἡ ἔγκαιρη ἐξέγερση τῆς συνειδήσεώς σου διὰ τῆς αὐτοκατηγορίας δέν θά ἔχει κατήγορο στό οὐράνιο κριτήριο.

Δεύτερος ἀξιόλογος δρόμος μετανοίας εἶναι νά μή βαστᾶς κακία γιά κανένα, ἀκόμα καί γι' αὐτούς τούς ἐχθρούς σου. Νά συγκατεῖς πάντοτε τήν ὀργή σου, νά συγχωρεῖς τ' ἁμαρτήματα τῶν ἄλλων, γιατί ἔτσι θά ἐξαλείφει καί τὰ δικά σου ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος εἶπε: Ἄν συγχωρέσετε τούς χρεῶστες σας, τότε θά σᾶς συγχωρήσει σίγουρα καί ὁ οὐράνιος πατέρας μας (Ματθ. 6. 1).

Τρίτος ἀσφαλῆς δρόμος μετανοίας εἶναι ἡ ὀρθή, θερμή καί ἐκ

βαθέων καρδιακή προσευχή. Μὴ λησμονᾶμε τήν εὐαγγελική χήρα πού ἐπέμενε στό αἴτημά της στόν δύστροπο δικαστή καί τελικὰ ἔλαβε τὸ ποθούμενο (Λουκ. 18, 1-8). Ἄν ἐκείνη ἔλαβε γιά τήν ἐπιμονή της ἀπὸ τὸν ἀδιάντροπο δικαστή, πόσο μᾶλλον ἐμεῖς πού ἔχουμε οὐράνιο πατέρα ἡμερο, φιλικὸ καί φιλόανθρωπο καί ὅπωςδήποτε θά μᾶς δωρίσει τὰ πρὸς τὴ σωτηρία μας αἰτήματα.

Τέταρτος σίγουρος δρόμος μετανοίας εἶναι τῆς ἐλεημοσύνης, πού ἡ δύναμή της εἶναι ἀνεκφραστα μεγάλη. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἰκανὴ νά ἐξαλείφει ἁμαρτήματα. Ὁ μετανοημένος μὲ τὴ φιλανθρωπία ἐπανορθώνει τὰ πάντα μὲ τὸν ἀγῶνα του καί τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ.

Πέμπτος δρόμος σταθερὸς ὁ συνδυασμὸς πηγαίας μετριοφροσύνης καί ἐγκάρδιας ταπεινοφροσύνης. Μάρτυρας πρὸς τοῦτο ὁ τελώνης τῆς εὐαγγελικῆς παραβολῆς. Ἡ γνήσια ταπεινοφροσύνη του ἀποτίναξε ὄλο τὸ βαρὺ φορτίο τῶν ἁμαρτημάτων του.

Γιατί ο άνθρωπος φεύγει από τον Θεό;

Fulton Sheen

Κανέννας, ποτέ, δέν απομακρύνθηκε από τον Θεό επειδή θέλησε να γίνει καλύτερος!

Κανέννας, ποτέ, δέν έφυγε από την εκκλησία, επειδή δυσκολευόταν να κατανοήσει τό πιστεύω της!

Μέ άλλα λόγια, ο άνθρωπος ποτέ δέν ξεκόβει από την εκκλησία και από τον Θεό για κάποια λογική αίτια· για κάτι τό καλύτερο, τό πνευματικότερο, τό άγιώτερο.

Τότε, γιατί φεύγει; γιατί ξεκόβει; γιατί απομακρύνεται; Απλά γιατί ο νόμος του Θεού τον «στενεύει». Και έτσι προτιμάει κάτι «άλλο»!

Ο Χριστός στην παραβολή του μεγάλου Δείπνου αναφέρει τρεις αίτιες, τρεις λόγους πού κάνουν τον άνθρωπο να γυρίζει την πλάτη του στον Θεό: τον έγωισμό, τά έγκόσμια, την σαρκικότητα.

Στην παραβολή του μεγάλου Δείπνου:

- ο πρώτος προσκεκλημένος άρνήθηκε την πρόσκληση του Άρχοντα για τό Βασιλικό Δείπνο, γιατί, λέει, είχε αγοράσει χωράφι·

- ο δεύτερος, γιατί ήθελε να δοκιμάσει τά πέντε ζευγάρια βόδια.

- ο τρίτος, επειδή παντρεύτηκε.

Σέ πρώτη ματιά, αν τά ιδεί κανείς αυτά (τίς δικαιολογίες) δέν βρίσκει σ' αυτές κάτι τό μεμπτό. Τότε γιατί ο Κύριος είπε: «κάνέννας από αυτούς δέν θά γευθῆ τό Δείπνο μου» (Λουκά 14, 24); Ποῦ ἦταν τό λάθος τους; Σέ τί έσφαλαν; Απλούστατα έκαμαν λάθος αξιολόγηγη· λάθος ιεράρχηση· λάθος εκτίμηση. Έδωσαν προτεραιότητα σε υλικά και δευτερεύοντα· και όχι στην βασιλεία του Θεού και στην σωτηρία της ψυχῆς τους.

Η πρώτη αίτια, πού οδηγεί την ψυχή μακριά από τον Θεό είναι ή υπερηφάνεια. Όταν τό έγώ του ανθρώπου γεμίζει από αὐτάρκεια και αὐταρέσκεια και πιστεύει ότι τά ξέρει όλα· και ότι δέν έχει ανάγκη διδασκαλίας από κανένα· οὔτε από τον Θεό! Η υπερηφάνεια συνήθως είναι ένα φαινόμενο πού παρατηρείται ανάμεσα σε ανθρώπους, πού ή λίγη γνώση πού απέκτησαν, μπαίνει σε άδειο κεφάλι, και ένεργεί όπως τό κρασί σε άδειο στομάχι!

Δεύτερη αίτια είναι τά έγκόσμια-τά υλικά. Η ψυχή απορροφάται τόσο πολύ με τίς δραστηριότητες, τίς ήδονές, την προσωρινή ασφάλεια... πού ο Θεός θεωρείται πιά σαν μιά περιττή, παραπανίσια, εὐλάβεια. Η ζωή τέτοιων ανθρώπων καταντάει τόσο έξωστρεφής πού ή πνευματική ζωή (ή ζωή του έσω ανθρώπου) πιά άφανίζεται και οὐσιαστικά εκμηδενίζεται! Σ' αυτήν την κατηγορία ανήκουν οί πολιτικοί· οί κοινωνικά αναρριχώμενοι (έκεῖνοι πού κυνηγάνε τά άξιώματα)· και φεύγουν από την εκκλησία γιατί τάχα με τον σταυρό δέν μπορείς να πᾶς μπροστά.

Και τρίτη αίτια είναι ή σάρκα· όταν ή αισθησιακή έμπειρία έχει προβάδισμα έναντι του πνεύματος. Τότε ή θυσία γίνεται όλο και πιο ένοχλητική· και τό σῶμα καταντάει αντικείμενο λατρείας. Και ή άσχημη ζωή οδηγεί σε άρνηση του Θεού.

Όμως τό κακό δέν σταματάει εδώ! Συνεχίζεται!

Και έρχεται τό επόμενο βήμα...

Για να δικαιολογήσει την απομάκρυνσή του από τον Θεό, ο άνθρωπος, στρέφεται έναντίον της διδασκαλίας της εκκλησίας! Θα τον άκούσεις να λέει: Έγώ δέν πιστεύω στην έξομολόγηση! Και θέλει να πεῖ: Ναι, τό παραδέχομαι ζῶ στην άμαρτία, μά επειδή

δέν θέλω να την διακόψω, θά καλύψω την ένοχή μου με ένα λογικοφανές κάλυμμα πολεμώντας τό φάρμακο!

Και όταν ειρωνεύεται εκείνους πού πιστεύουν στην ύπαρξη της κόλασης και τούς χαρακτηρίζει ήλίθιους, στην πραγματικότητα είναι σαν να λέει: γνωρίζω πολύ καλά πως ό,τι σπείρω θά θερίσω· και επειδή θερίζω για τον έαυτό μου κακό, κλήρος μου θά είναι ή κόλαση. Μά, ή σκέψη αυτή, επειδή μέ τρομάζει, ο μόνος τρόπος για να έχω «ήσυχη» την συνείδησή μου είναι να άρνηθῶ την ύπαρξή της (της κόλασης)!

Γι' αυτό, άδελφοί:

Άς προσέχουμε:

- Έκεῖνος πού δέν έχει τό θάρρος να ιδεί την πραγματικότητα - τίς άληθινές αίτιες πού τον απομακρύνουν από τον Θεό - θά καταφεύγει συνεχῶς στο κάμουφλάρισμά τους και στην δικαίωσή του!

Άς μή ξεχνάμε:

- Η μόνη διαφορά ανάμεσα σε ένα όρθολογιστή καθηγητή πανεπιστημίου και ένα πνευματικά καθυστερημένο, είναι ότι, από τον πρώτο θά άκούσεις πιο «παράλογες» δικαιολογίες!